

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

Cap. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

CAPVT II.

§. I.

*De iniuria, ac macula illata
bono nomini.*

Fama duabus potissimum vijs
impeti solet: vnâ quidem cum
verum crimen è latebris eruitur, &
in lucem solemq̃ue profertur: al-
terâ cum etiam falsum affingitur,
& inuritur nota bono nomini, tam
in hoc quam in illo suum est sce-
lus. Vriam ferro, mortiq̃; obuium
dederat Dauid, à venere in vulnus,
cædemq̃ue præceps: latebat Israe-
lem illud regis facinus, cum illud
tumultuati plebecule aperuit Ioab:
veritus ne militaris turma Vriæ ca-
su concitata in se inuidiam, ma-
numq̃ue retorqueret; tum enim

Q 4

regias

248 DE FORTITVDINE
regias litteras reserauit, & in aper-
tum extulit, quod malè tectum e-
rat scelus. Ea iniuria regio capiti il-
lata adeo perculit etiã mitissimum
Dauidis animum, vt iam è corpore
abituriens Salomoni filio suo præ-
ceperit, vt è medio tolleretur Ioab.
Hæ morientis fuere voces.

*L. 3. Reg.
2. v. 5. &
6.* Tu nosti quæ fecerit mihi Ioab fi-
lius Saruie: non deduces canitiem
eius pacificè ad inferos.

Hæc inter vltima præcepta, &
testamèti tabulas: Sed quî, inquit,
in Dauidem peccauit Ioab? Res-
pondet Rabbi Salomon apud Ly-
ranum, per hoc intelligitur malum,
quod fecit Ioab contra personam
Dauid, ostendèdo alijs litteras, quas
sibi secretè miserat Dauid de mor-
te Vrie. Ita nimirum regia noxa è
tenebris per nefas eruta, ipsâ Ioabi
morte

morte fuit expianda; quia vt discretè S. Chryfologus.

Deuoti militis est regis sui tacere fugam, referre constantiam; virtutes loqui, timores filere: prædicare victorias, aperire fortia, infirma reticere.

Quod si ingens piaculum illud, delictum re etiam ipsâ patratum, sed tamen latens prodidisse: quanto maius erit virum honestum, & sui nominis amâtem culpâ aliquâ grauiore, falsâq; notasse: certè tantum erit, vt qui illud admiserit, cõtra omnia Dei præcepta dicatur incurrisse, quia contra caritatem, in quâ est legis plenitudo.

Et fanè iactura boni nominis, natusque ex eâ doloris sensus tantus est, vt *multi etiam ad laqueum*

*Homil.
15. in
Matth.*

conuolarint fame opprobria non ferentes;

Q 5

rentes;

rentes ; ita disertis verbis, & ore aureo Chrysoftomus : quod etsi flagitio non careat, liquido tamen ostendit, quanta apud magnas mentes sit honoris, ac famæ æstimationo : in quâ quia hoc quo viuimus æuo, quàm maximè patitur iustus, mei muneris erit tanto malo proferre remedium.

Petetur illud à Christo, qui positus olim in signum, cui contradiceretur. Vt in album collimate solet sagittarius, & sua tela profundius immittere, atque infigere : sic petulantes, & insanæ Iudæorum linguæ, ceu maligna, ac venenata iacula Christum impetebant, eiusque nomen in circulis vellicabant : ea porro iacula ausu temerario contorta, validisque lacertis cuiabrata, insignis patientiæ sinu, ceu albo excipiebat

cipiebat Seruator optimus, serua-
batque tenacius opportuno in si-
lento.

Christianus es, cui pagella hæc
scribitur, tuum illud nomen lege,
& eo condignam vitam exige; vt-
que tibi medijs in conuitijs non e-
labatur patientia, Saluatorẽ tuum
sedulus intuere.

Si quos olim venenato dente *Numero,*
læferat serpens; vel vno oculorum *c. 12.*
coniectu in serpentem æneum, il-
lico sanabantur: miraculo illud,
Diuinæq; potentiaẽ ascribi debuit;
hoc quod subijciam, amor, ac ca-
ritati.

Inuidus vnus aliquis in nomen,
famamque tuam vnguem immi-
sit, & si voles, etiam dentem: læsus
es, & quasi multo vulnere saucius:
agedum oculos, & animum in cru-
cem

cem erige: & non tã à flagris, quàm
à calumnijs lacerum Christum su-
spice; & derepente seu doloris, seu
amoris prodigio omne venenum
expues: si enim de serpente æneo

Serm. 6. dixit Ambrosius. *Bonus serpens,*

in ps. 118. *qui de ore suo remedia, non venena*

fundebat! si, inquam, bonus ille
serpens: longè quàm optimus Sal-

uator, qui de ore suo medelam ef-

fundit, & gratiam; gratiam dico

singularis patientiæ, & æquitatis in

tolerandis fortiter iniurijs: vt enim

magnificè Tertullianus: *ubi Deus,*

Lib. de *ubi Iesus, ibidem & alumna eius pa-*

patiēcia

6, 15.

tientia.

Testem vnum è multis produ-

cam, is crit è Dominicanâ familiâ

vir Apostolicus S. Petrus Martyr.

Ei (quæ superum, Dei que fuit in-

dulgentia) sæpius humanâ specie

se se visendas exhibebant beatę mē-
tes, Virgines inclytæ: Agnes, Ca-
tharina, Cœcilia: cum forte eas ad-
uertit religiosus vnus aliquis, & in
virum sanctum seu errore, seu zelo
acrius exarsit: quasi virgines in clau-
stra, in intima cubiculi penetralia,
contra religiosæ vitæ morem, &
leges admisset. Illius culpæ quasi
iam reo dies indicitur, accusatur,
damnatur, & domestico carcere
mulctatur. Benignioris cæli fauo-
rem, & gratiam celat ipse demissio-
nis amans, & patientiæ studiosus
in paucis; sed cum longius iret pœ-
na; nec in lucem veniret innocen-
centia, die quadam seu doloris, seu
amoris æstu euietus animus: blan-
dè, pièque cum Crucifixo queri
cœpit, & arguere longas in illo
squallore moras, quas inter sæpius
audita

audita

auditæ illæ voces : *Domine quid feci? quid uerè commerui?* cui Christus ex ipsâ Crucis imagine hæc reddidit : *Et ego Petre quid feci?* cerne pedes, & manus affixas infamili-gno; cerne hirsutum, ac cruentum à spinis caput; cerne hians, & apertum à ferro latus; cerne sparsa toto corpore vulnera; & quod ijs acerbius fuit, audi in ipso mortis aditu, extremâque luctâ, iactas in me calūnias, & scommata: *Et ego prohibe Petre quid feci?* ægrè pateris intra domesticos parietes, & religiosa claustra, de tuo nomine, famâque aliquid decedere, & ego passus sum eam lacerari in Caluariae vertice, in oculis numerosæ multitudinis, in conspectu solis huius; & ut hoc paterer ipse *quid feci?*

aud. Ea vox ita pupugit animum,
ambus tan-

Ribad.
 in eius
 vitâ.

tantoq; rubore suffudit, vt de que-
relis cogitasset nunquam, etsi totus
in eum facto impete iniuriosus
ruisset orbis: Tu idem cogita, &
meditare, & nulla tibi grauis appel-
let iniuria.

Sed & alterum si voles apud te
sedulus expende: quis ille qui te
maledictis appetit; cuius farinae sit
homuncio, cuius vitæ, quàm pro-
fligatæ. *Malè de te loquuntur ho-*

De re-
medijs
Fortui-
torum,

mines, inquebat Seneca, sed mali.
Moueret si de me M. Cato, si Lælius
sapiens, si alter Cato; si duo Scipio-
nes ista loquerentur. Nunc malis di-
splacere, laudari est. Non potest vl-
lam auctoritatem habere sententia,
vbi, qui damnandus est, damnat.

Malè de te loquuntur. Moueret si
iudicio hoc facerent. Nunc morbo
faciunt. Malè de te loquuntur, bene
nesciunt

256 DE FORTITVDINE
nesciunt loqui: faciunt non quod me-
reor, sed quod solent. Quibusdam e-
nim canibus sic innatum est, vt non
pro feritate, sed pro consuetudine la-
trent.

Maledicum cum cane Philoso-
phus componit: quod vt hic, ita &
ille vano, & irrito latratu auras fe-
riat.

Sit tibi in oculis sonipes, cuius
(vt bellè Poëta,)

*Quadrupet ante putrè sonitu qua-
tit vngula campum.*

Eum de viâ petat, allatret, sequa-
tur, & vrgeat de casâ rusticâ malè
laxatus canis: an ille pedem sistet?
an cursum intermitteret? an vngula
feriet? ne hoc quidem, nisi in eum
dum forte humo tollitur, sese te-
merè ingerat canis: nimirum cani-
nas iras, latratuque despicit, cursu

Martique

martique progenitum animal, ne-
scitque irasci, atque efferuescere, nisi
cum arma, cædesque nuntiarit tu-
bæ clangor, tum iubas erigit, sese in
hostem armat, & in acies effundit
præcipitem.

Sic generosus Christiani homi-
nis animus verba maledica, ceu ca-
num latratus contemnit, & libero
pede cœptum virtutis cursum per-
sequitur; nec oculo dignatur etiam
conuitijs insequentem.

§. 2.

*Pia meditatio cum acrius animum
extimulabunt iniuriæ.*

VIr olim Religiosus in paucis
cum aures, animumque pul-
sarent petulantes linguæ, verbo-
rumque iacula, seipse cum cane
domestico componere solitus.

R

Est

Est hic genius blandi canis, quamquam ab hero, domesticisque cedatur, atque insigniter vapulet, non ideo tamen eos allatrare, nedum mordere nititur, sed potius demisso capite, abiectaque caudâ, verbera patiens tolerat, & fustem excipit. vbi autem ita malè habitus fuerit, si herus vel verbulo proritet, vel oculo, nutuue blandiri plusculum videatur, illico immemor illarum prius iniuriarum primum timidus, at reuerens ad genua vocatis adreptum etiam accurrit, aduolatque alacrius.

Ex hoc genio bruti animantis præclarum sibi patientiæ documentum assumpsit olim Religiosus frater, de quo S. Dorotheus. Erat, inquit, in Cœnobio nostro frater, antequam ego inde digrederer, quem

nunquam videbam, vel turbatum, vel afflictum in aliquo: è contra aspiciebam plurimos ex fratribus illi verbis asperis molestos, ac graues, quæ omnia animo æquissimo ferebat, & patientissimo. Mirabar, fateor, excellentiam patientiæ eius, optabamq; ex eo audire, quo modo sibi eam virtutē parasset. Cum igitur illum aliquando obuium habuissem, datâ pace, orare cœpi, ne me celaret, quid nudiustertius cogitaret, cum à multis plurimis afficeretur iniurijs, & quomodo tantum pati posset, & ferre. Respondit ille mihi simpliciter nulla circuitione, & recusatione. Ego me sic habeo ad illas iniurias, & ita eas perfero, vt ab hominibus blandi canes.

Hactenus S. Dorotheus simpli-

R 2

ci

ci quidem, sed piâ eloquentiâ; qua
 multorû huius æui impatientiam
 vellicat, ac pungit; vtpote qui simi-
 les sunt non domestico, sed siluestri
 cani, qui non nocentes tantum, sed
 & innoxios venenatâ linguâ, ceu
 latratu petunt, & calumnijs iniu-
 etis, ceu dente lacerant: longè alie-
 ni ab illo fratre, qui auditis iniurijs
 quantumuis enormibus, nec loqui
 doctus, nedum carpere, & iniurias
 iniurijs compensare.

~~IN LIBRO DE FORTITVDINE~~

CAPVT III.

§. I.

*De iniuriâ quæ corpus malè afficit,
 ac lædit.*

Bene censuit, bene scripsit olim
 Seneca. *Proprium est magni-
 tudinis veræ non se sentire percipi*